

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/23/2015
Identifikačné číslo spisu:	1312213298
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1312213298.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: TWENTYFOURSEVEN A/S, Vermundsgade 40 D, 2100 Kodaň, Dánske kráľovstvo, číslo CVR: 27 701 590, právne zastúpeného Mgr. Martinom Mendelom, advokátom, Námestie SNP 15, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská produkčná, a. s., Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 35 843 624, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v konaní o zaplatenie 190 900 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 08. októbra 2014, č. k. 3Cob/281/2013-341, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia dovolacieho konania vo výške 976,08 Eur k rukám jeho právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 28.05.2013, č. k. 22Cb/3/2013-286 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 190 900 Eur, ako aj trovy konania v sume 11 954 Eur za súdny poplatok a náklady konania spojené s prekladom v sume 1 184,78 Eur, trovy právneho zastúpenia na účet Mgr. Martina Mendela, advokáta, v sume 11 386,57 Eur, ako aj na účet súdu trovy konania štátu za tlmočenie, v sume 126,16 Eur. V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že spoločnosť žalobcu a TV JOJ uzavreli dňa 01.02.2012 v zmysle ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka zmluvu o poskytnutí zariadenia a personálu - pre natáčanie show Hotel Paradise, I. séria - Slovensko na dohodnutú dobu od 30.01.2012 do 04.06.2012. Obaja účastníci zhodne uviedli, že žalovaný zariadenie vrátil oneskorene, až dňa 27.08.2012, čím sa dostal do omeškania po dobu 83 dní, a to počnúc dňom 05.06.2012 do 26.08.2012. Za omeškanie vrátenia prenajatého zariadenia bola v zmysle čl. VIII. ods. 2/ zmluvy dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 2 300 Eur za deň. Súd prvého stupňa uviedol, že medzi účastníkmi nebol nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty sporný, a preto žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom zmluvnej pokuty za omeškanie vrátenia prenajatého zariadenia sumu 190 900 Eur. Súd prvého stupňa vo zvyšku požadovaných úrokov z omeškania za zmluvnú

pokutu žalobu zamietol, pretože zmluvná pokuta je sankciou, za ktorú sa úroky z omeškania nepriznávajú, pretože sa nejedná o omeškanie s peňažným plnením, v zmysle ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že nemohol znížiť dohodnutú zmluvnú pokutu v zmysle ust. § 301 Obchodného zákonníka do výšky skutočnej škody, pretože za skutočnú škodu treba považovať dohodnutú výšku nájomného za prenajaté zariadenie, čo bolo 404 450 Eur za 126 dní nájmu, teda 3 209,92 Eur denne, a preto za 83 dní omeškania je skutočná škoda 266 423,41 Eur, a táto by presahovala výšku uplatňovanej zmluvnej pokuty 190 900 Eur. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že nemohol uznať na strane žalovaného uplatňovaný vzájomný návrh do výšky žalovanej pohľadávky v zmysle ust. § 98 O. s. p., a to jednostranný zápočet zmluvnej pokuty dohodnutej v zmluve vo výške 50 % nájomného v sume 202 225 Eur, pretože na základe vykonaného dokazovania nebolo preukázané na strane žalobcu porušenie dojednaných zmluvných podmienok. Súd prvého stupňa k zamietnutému protinávrhu žalovaného uviedol, že žalovaný považoval za porušenie zmluvných podmienok nemožnosť synchronizácie kamier a zvuku zariadením, ktoré žalobca žalovanému dodal. Poukázal na skutočnosť, že tvrdenie svedkov žalovaného, že požiadavka synchronizácie bola ústne dojednaná na základe predzmluvných rokovaní nie je dostačujúcou, nakoľko takáto podmienka nebola v zmluve priamo uvedená, a preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že sa žalobca nemohol dopustiť porušenia zmluvy. Súd prvého stupňa uviedol, že žalobca podľa zmluvných podmienok prenajal žalovanému zariadenie na vysielanie relácie - show, „Hotel Paradise“ a podľa zmluvy mal zabezpečiť prenájom a nainštalovanie zariadenia a ak sa vyskytli nejaké poruchy, tak tieto mal obratom na mieste natáčania odstraňovať opravou. Uviedol tiež, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný zistil až pri testovaní zariadenia, že zariadenie nevyhovuje na synchronizáciu a požiadavku žalovaného na on line strih žalobca považoval za požiadavku nad rámec zmluvy, pričom bol ochotný poskytnúť žalovanému súčinnosť, čo však bolo pre žalovaného časovo a finančne náročné, a preto ponuku neprijal a problém so synchronizáciou vyriešil sám na vlastné náklady a vlastnými pracovníkmi. Súd prvého stupňa vyslovil názor, že uvedenú požiadavku synchronizácie kamier mal žalovaný uviesť priamo v zmluve ako základnú požiadavku na prenajaté zariadenia a v prípade, ak by žalobca takéto zariadenie žalovanému nedodal, mohol žalovaný namietať porušenie zmluvných podmienok a uplatniť si u žalobcu nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. K ústnym dojednaniam z predzmluvných rokovaní, na ktoré svedkovia žalovaného poukázali a podľa ktorých mal byť žalobca oboznámený so spôsobom nakrúcania a strihania za dodržania synchronizácie súd prvého stupňa uviedol, že ani tieto predzmluvné dojednania či odkaz na obchodné zvyklosti nemožno považovať za dohodnuté zmluvné podmienky. S poukazom na uvedené skutočnosti zamietol vzájomný návrh žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorú žiadal započítať na istinu uplatnenú žalobcom a zdôraznil, že v konaní nebolo preukázané porušenie zmluvných podmienok na strane žalobcu, nakoľko žalovaný v zmluve výslovne neuviedol, že prenajaté zariadenie musí byť schopné synchronizácie obrazu a zvuku. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a keďže žalobca mal v konaní úspech, súd prvého stupňa zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcu.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací napadnutým rozsudkom zo dňa 08.10.2014, č. k. 3Cob/281/2013-341, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania žalobcu 2 036,19 Eur, k rukám právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia s poukazom na § 219 O. s. p. uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by si žalovaný v čase predzmluvných rokovaní výslovne vymienil požiadavku synchronného strihu u žalobcu, ktorý mu mal potrebné zariadenie zabezpečiť. Odvolací súd po preskúmaní výpovedí svedkov, na ktoré sa žalovaný v odvolaní odvoláva zistil, že ako jediný svedok Štefanov hovoril priamo so zástupcami žalobcu p. Avlundom a p. Schröderom, pričom potvrdil, že na predzmluvných rokovaniach bola prezentovaná predstava žalovaného o produkcii a koprodukcii, pričom uviedol, že ho ani nenapadlo spýtať sa, či žalobcom poskytnuté technické zariadenia budú mať funkciu synchronných strihov. A hoci viacerí svedkovia spomínali, že im zariadenie nebolo dodané kompletne, svedok p. Dzurek uviedol, že pri skontrolovaní zoznamu poskytnutého materiálu ani nebolo možné určiť, či zariadenie bolo dodané kompletne a že podľa jeho názoru chybou bolo zlé zapojenie. Žalobca ako poskytovateľ technologického zabezpečenia potrebného pre produkciu vysielanej show vo viac než dvadsiatich krajinách uviedol, že žalovanému bolo poskytnuté štandardné vybavenie potrebné pre produkciu. Z týchto výpovedí podľa odvolacieho súdu možno predpokladať kompletnosť poskytnutého vybavenia. Odvolací súd, preto s poukazom na tieto tvrdenia, prisvedčil

tvrdeniu súdu prvého stupňa, že žalovaný nepreukázal vadné plnenie žalobcom, a teda ani základ pre vznik jeho nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorú si uplatnil formou protinávruhu. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nemohol porušiť zmluvnú podmienku, ktorá nebola v zmluve uvedená. O správnosti spomínaného záveru súdu prvého stupňa tiež svedčí spôsob, akým žalovaný vybavil reklamáciu synchronizácie u žalobcu. Z výpovede svedkyne p. Adamíkovej je zrejmé, že žalovaný nedostatočnú funkciu strižne u žalobcu reklamoval najprv ústne a neskôr e-mailom u p. Mika Keto - zamestnanca žalobcu, no žalobcom poskytnuté riešenie neakceptoval, vzhľadom na jeho časovú a finančnú náročnosť a zariadenie si opravil sám. Odvolací súd, vzhľadom na tento spôsob riešenia reklamácie dospel k názoru, že ak by dodané zariadenie nespĺňalo požiadavky žalovaného vyplývajúce zo zmluvy, žalobca by bol povinný chýbajúce alebo nedostatočné zariadenie opraviť alebo doplniť, a to na vlastné náklady, pričom by žalovanému vzniklo právo na zaplatenie zmluvnej pokuty ako i prípadnej náhrade škody, ktorú si však v tom čase u žalobcu neuplatnil, ale spravil tak až po tom, čo si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Žalovaným tvrdený zánik pohľadávky žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty jednostranným započítaním, podľa krajského súdu rovnako neobstoí vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný si mohol započítať už skoršie pohľadávky žalobcu, ktoré však žalobcovi riadne vyplatil. Konštatujúc správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd k dôvodom odvolania žalobcu uviedol, že zmluvná pokuta má rovnako ako úrok z omeškania sankčný charakter, a preto popri uplatnení zmluvnej pokuty za omeškanie nie je primerané požadovať aj zaplatenie úroku z omeškania zo zaplatenia zmluvnej pokuty, nakoľko by sa jednalo o dvojité postih dlžníka. S poukazom na uvedenú skutočnosť považoval odvolací súd za správny právny názor súdu prvého stupňa, ktorým odôvodnil zamietnutie časti nároku žalobcu. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ako správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., pretože svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., keď sa nevysporiadal s jeho podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní, ako aj počas konania na súde prvého stupňa. Jednalo sa o otázky, či prvostupňový súd dostatočne skúmal práva a povinnosti žalobcu vyplývajúce zo záväzkového vzťahu so žalovaným aj s prihliadnutím na predzmluvné rokovania a obchodné zvyklosti zachovávané v príslušnej mediálnej oblasti; či prvostupňový súd dostatočne odôvodnil neuznanie vzájomného návrhu žalovaného; či právne posúdenie prvostupňového súdu vo vzťahu k neuznaniu vzájomného návrhu žalovaného je vecne správne alebo nie.

Žalovaný namieta, že odvolací sa predmetnými otázkami zaoberal nedostatočne a svoje právne závery v súvislosti s predmetnými otázkami nedostatočne, arbitrárne a svojvoľne odôvodnil, čím odňal možnosť žalovanému konať pred súdom a zároveň jeho právne závery spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa dovolateľa prvostupňový súd napriek jednoznačným a početným svedeckým výpovediam svedkov vypočutých v konaní právne uzatvoril, že predzmluvné rokovania a obchodné zvyklosti týkajúce sa bežných vlastností špecifického technického zariadenia, tzv. „on-line strižne“, sú pre posúdenie práv a povinností žalobcu vyplývajúcich zo Zmluvy právne irelevantné, nakoľko vlastnosti predmetného technického zariadenia neboli vymienené priamo v zmluve. Prvostupňový súd podľa dovolateľa predzmluvné rokovania ani obchodné zvyklosti neskúmal a ich význam pre práva a povinnosti žalobcu ani neodôvodnil. Odvolací súd napriek špecifickému odvolaciemu dôvodu žalovaného smerujúcemu k povinnosti skúmania a posúdenia predzmluvných rokovaní a obchodných zvyklostí na práva a povinnosti žalobcu vyplývajúce zo zmluvy, sa plne stotožnil so závermi prvostupňového súdu.

Dovolateľ poukázal na to, že v zmysle ustanovení § 266 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka, bolo povinnosťou oboch súdov vykladať Zmluvu podľa úmyslu zmluvných strán s prihliadnutím najmä na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, vrátane rokovania o uzatvorení zmluvy (...) ako aj následného správania strán. Napriek uvedeným ustanoveniam Obchodného zákonníka, súdy nižšieho stupňa nijakým spôsobom neprihliadli na svedecké výpovede predvolaných svedkov, ktorí jednoznačne potvrdili, že vôľou žalovanej, ktorú jasne vyjadrila pred uzatvorením zmluvy v komunikácii so žalobcom ako aj priamo na mieste výroby zástupcom žalobcu, bolo vyrábať šou priamo na mieste výroby prostredníctvom tzv. synchronných strihov, čo znamená, že žalobca mal dodať zariadenie, ktoré by túto požiadavku (vlastnosť) spĺňalo. V tejto súvislosti dovolateľ rozpísal výpovede svedkov.

Súdy nižšieho stupňa podľa dovolateľa nesprávne právne vec posúdili, nakoľko napriek skutočnosti, že žalovaný svedeckými výpoveďami, ktoré neboli zo strany žalobcu nijako spochybnené, preukázal, že vlastnosť tzv. synchronných strihov je štandardnou a bežnou vlastnosťou technického zariadenia on-line strižne, a teda prenájom zariadenia spĺňajúceho túto vlastnosť predstavuje obchodnú zvyklosť v mediálnom odvetví výroby podobného typu programov, nepovažovali prenájom on-line strižné spĺňajúcu túto vlastnosť za obchodnú zvyklosť a navyše nijakým spôsobom neskúmali, či obchodná zvyklosť má vplyv na povinnosti žalobcu vyplývajúce zo zmluvy.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného uviedol, že dovolanie je neprípustné. S poukazom na výňatky zo svedeckých výpovedí uvádzaných dovolateľom, žalobca zdôraznil, že žiadna požiadavka na synchronnosť strihov nebola nikdy explicitne (výslovne) vznesená zo strany žalovaného a tento fakt nie je možné zmeniť ani opakovaním, podľa žalobcu zavádzajúcich a nepravdivých tvrdení žalovaného uvádzaných v dovolaní. Preto žalobca navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci i samej.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4

O. s. p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. vyvodit' nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Vady uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ nenamietal a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zamerlal na skúmanie, či postupom odvolacieho súdu nebola žalovanému odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k

návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľ videl vadu tejto povahy v tom, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikáтуру Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz proti Španielsku* z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999 - I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikáтура ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis proti Grécku* z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III; rozsudok *Higginsová a ďalší proti Francúzsku* z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998 - I).

Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 03. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením

napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vyššie citované ustanovenie vedené ustanovenie bolo zavedené novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že zákonodarca ním „reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Ide o ustanovenie v rovine fakultatívnej a umožňuje odvolaciemu súdu sa sústrediť už len na doplnenie presvedčivosti rozhodnutia a odvolacie súdy sa tak môžu sústrediť na judikatúru a odbornú literatúru. Tým sa môže zvýšiť aj dôvera v apelačné súdy, ktoré by v rozhodnutí menej kopírovali a viac argumentovali, čo nepochybne bude verejnosťou vítané.“

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Odvolací súd preto v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa, sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil.

Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že v konaní nebolo preukázané, že by si žalovaný v čase predzmluvných rokovaní výslovne vymienil požiadavku synchronného strihu u žalobcu, ktorý mu mal potrebné zariadenie zabezpečiť. Odvolací súd sa plne stotožnil týmto záverom súdu prvého stupňa s poukazom na svedecké výpovede svedkov. Ďalej aj podľa odvolacieho súdu žalobca nemohol porušiť zmluvnú podmienku, ktorá nebola v zmluve uvedená o čom svedčí spôsob, akým žalovaný vybavil reklamáciu synchronizácie u žalobcu. Odvolací súd dospel k názoru, že ak by dodané zariadenie nespĺňalo požiadavky žalovaného vyplývajúce zo zmluvy, žalobca by bol povinný chýbajúce alebo nedostatočné zariadenie opraviť alebo doplniť, a to na vlastné náklady, pričom by žalovanému vzniklo právo na zaplatenie zmluvnej pokuty ako i prípadnej náhrade škody. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. jednohlasne potvrdil a podľa § 219 ods. 2 O. s. p. sa v ostatných dôvodoch stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa.

Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného,

rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi účastníkmi konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalovaného.

Žalovaný v dovolaní tiež namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O. s. p. a dovolacím súdom neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalobca si náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 27.04.2015 po 805,01 Eur a 1x paušálnu náhradu po 8,39 Eur + 20 % DPH podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3. § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. trovy dovolacieho konania celkom vo výške 976,08 Eur. Dovolací súd nepriznal trovy dovolacieho konania právneho zástupcu žalobcu za poradu s klientom dňa 16. a 17.04.2015, pretože trovy súvisiace s touto odmenou nie sú v spise preukázané.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.